

[Lilli Gyldenkilde]

stærkt i disse år. Det er i øvrigt også kvinderne, der er skåret hårdest ned på via begrebet supplerende understøttelse, fordi det er dem, der er på deltidsarbejde. Alle kan se det nu. Ingen ville indrømme det for et år siden, men alle må give mig ret i, at sådan ser det ud i dag.

Det kan ikke nytte noget, at vi ikke vil indse, at i et moderne samfund er vi nødt til at have en ordentlig, en god og en forsvarlig offentlig sektor. Uanset hvilke tal man dynge på bordet for os, ved vi, at medmindre vi kan skabe 70.000 nye job hvert år fra nu af og de kommende 10 år, får vi ikke løst arbejdsløhedskrisen. Alle ved det. Derfor er det grotesk, at man ikke går ind i den debat, der drejer sig om, at vi må lære at fordele ordentligt i dette samfund. Det gælder på økonomiske områder. Det gælder ikke mindst på arbejdsområdet. Vi får ikke skabt fuld beskæftigelse. Vi bliver nødt til at tale om arbejdstidsnedsættelser. Hvad enten det nu bliver efter et valg, eller hvad det bliver, skal vi diskutere arbejdstidsnedsættelser herinde. Vi bliver nødt til at tage stilling fra folketingets side til den sag, uanset hvor meget vi mener, at det er arbejdsmarkedets parters sag. Vi kan ikke køre videre med, at vi har så mange arbejdsløse. Det kan vi ikke af menneskelige hensyn, men vi kan heller ikke af hensyn til økonomien. Hvis vi ser ret på tallene, så er der for det første i nærheden af 300.000 registrerede arbejdsløse ifølge statistikkerne. Hvis vi hertil lægger alle dem, der er gået på efterløn – det er ved at være oppe i nærheden af de 80.000 – og alle dem, der er på bistandshjælp, fordi de ikke kan få arbejde og ikke er inde i arbejdsløshedsdagpenge-systemet, er vi oppe i nærheden af 600.000 mennesker, til hvem dette samfund siger: jer kan vi ikke bruge til noget. Hvis ikke det er spild af ressourcer, ved jeg ikke, hvad spild af ressourcer er.

Når så undervisningsministeren, som efterhånden er den eneste, der taler om disse ting – arbejdsministeren brillerer jo ved at være væk, og det er egentlig også unødvendigt, at hun er her, for når der skal drøftes arbejdsløshed og ikke mindst ungdomsarbejdsløshed, er det jo undervisningsministeren, vi skal henvende os til – taler om, at der er gjort så meget på undervisningsområdet, vil jeg sige: der er gjort noget, og det skal der ikke lyde utak for, for en del af det er en

opfølgning af, hvad socialdemokratiet, det radikale venstre, SF og VS blev enige om omkring martspakken. Men det kan ikke nytte noget, at vi bliver ved med at lade udviklingen komme bag på os. Vi ved, at vi fremover får brug for en masse mennesker, fordi arbejdstiden vil blive sat ned, hvad enten de borgerlige partier og Dansk Arbejdsgiverforening vil have det eller ej, og da ved vi, at der er sektorer, hvor man mangler uddannet arbejdskraft. Ja men hvorfor kommer man ikke med nogle forslag til, hvordan vi løser de problemer, for det haster jo? Vi kan ikke blive ved med at svigte på denne måde. Jeg synes, det er uanstændigt, at sådanne ting ikke bliver taget med i denne debat, som godt nok handler om penge, men som gemmer en masse mennesker i de punkter, der står på denne finanslov, ulykkelige mennesker, som vi kasserer i dette samfund og siger til: jer er der ikke brug for. Det er ressource-spild, som vi skal skamme os over.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne overraske fru Lilli Gyldenkilde ved at give hende ret i stort set det, hun sagde her om uddannelsespolitikken. Det er præcis, hvad vi handler ud fra.

Robert Pedersen (S):

Den gamle talemåde: Gud bevare mig for mine venner, mine fjender skal jeg nok klare selv, løb mig i hu, da jeg hørte CDs ordfører heroppe i dag, for det har jo altid været både fordelene og ulemperne ved den bevægelse, som jeg tilhører, og som hr. Erhard Jakobsen indtil for 10 år siden meget ærefuldt tilhørte, at vores visioner, vores program og vores handlinger har ligget en alen eller en tomme på den anden side af de realistiske muligheder. Sådan har det altid været med de fordele og de ulemper, som det indebærer.

Men da jeg så hørte hr. Erhard Jakobsens politiske konklusion, blev jeg ret rystet, for vi er jo nogle, der har så mange år på bagen i dette hus, at vi husker, at det var de uansvarlige SFere Morten Lange, Poul Dam og Ømann, der med kulegravningsbånd og støvsugerbånd ønskede at begrænse de offentlige budgetter og viste ansvarligheden. Hvem var det, der var med til at torpedere dette? Det var vor tidligere borgmester i Gladsaxe.